

2016. július 4.-8. Elindultunk és 8000 km után megérkeztünk Tuktoyaktukba

Egy csomagolással töltött éjszaka után végre elindultunk az idei nagy útra. Magunk mögött hagytuk az otthoni stresszt és gondokat, hogy egy másik világ kihívásaival nézhessünk szembe. Kerekes Tomi vitt ki bennünket a repülőtérre az Ürge Lacitól kölcsön kapott öregecske Crysler autóval. Végre Elindultunk! No jó, azért mégsem ment minden olyan simán. Először egy, a reptéren felejtett csomag miatti bombariadó jött közbe, majd valami ismeretlen esemény a Gatewick reptéren, ami miatt az a repülő, amely bennünket vitt volna Londonba már eleve késve érkezett. Joggal aggódtunk, mert így lekéstük a Bostonba tartó csatlakozást. Fél óra fejvesztett rohangálás és némi pánik után megtaláltuk azt az információs pultot ahol nagyon segítőkészen foglalkoztak velünk. Így töltöttünk egy éjszakát a repülőtársaság jóvoltából a londoni reptér Hilton szállodájában. Az elmúlt éjszakai pakolás utáni nyugodt alvás sem volt rossz, mégis az éttermi ellátás lesz az, amire sokáig emlékezni fogunk! Az újra foglalt repülőjegyeink miatt így megúsztuk a bostoni éjszakát, azonban aludtunk egyet a repülőn valahol az óceán fölött majd tettük ugyanezt Vancouver felé, és Whitehorse irányába. Whitehorse volt az a település ahol utolértük korábbi repülőjáratainkat, sőt mi több, még meg is előztük azokat.

Így töltöttünk két éjszakát ennek a kisvárosnak a repülőterén mielőtt elindulhattunk volna egy kicsit kisebb géppel Inuvikba, hogy az ottani repülőtéren is alhassunk egy éjszakát. Ez utóbbi jó hír, ugyanis miattunk nem zárták be éjjel a repteret, így nem kellett sátoroznunk.

Az időjárás miatt bizonytalan volt felszáll-e a Tuktoyaktukba tartó hat személyes gépünk, melynek indulását többször elhalasztották, végül pedig törölték a járatot. Cserébe egy nagyobb gépre kaptunk helyet, melybe már belefért 10-12 utas is. Ha hiszitek - ha nem, az egész úton egyetlen repülő járat sem volt, amelyik ne késve indult volna. A pálmát mégis ez a Tuktoyaktukba tartó kisgép kapja, ugyanis mikor hat óra késéssel felszálltunk a pilóta azt mondta: Remélem, le tudunk szállni Tuk-ban, ha nem akkor visszajövünk..... Ezeknek az utaknak izgalmas és néhol tanulságokkal is rendelkező beszámolóiról a Hírek pontban olvashattok bővebben.

2016. július 9.-14.

Az első két napot Tuktoyaktukban még egy nagyon-nagyon szerény, ám csillagászati árú szálláson töltöttük, majd átköltöztünk az otthonról hozott sátrunkba. Szerencsére a tavalyról ismert biztonsági őr sokkal rugalmasabb, mint a főnökei, így szinte minden nap elvitt minket a bezárt telepre a hajónkhoz, hogy a karbantartási munkákat elvégezzük. Felszereltük az új szélkormányt is, ami egész jól néz ki, de hogy tud-e kormányozni, az majd csak a vízre tétel után derül ki. A leírás szerint a szélkormány vízen lévő hajóra is felszerelhető. Ez esetben mi biztosan gazdagabbak lettünk volna egy lyukas csónakkal és szegényebbek néhány csavarral, villáskulccsal és

és imbuszkulccsal. Arról nem is beszélve, hogy amikor véletlenül leesett egy csavar nem kellett rögtön előkeresni a bűvárruhát... Ki kell emelnünk, micsoda szerencsénk van Johnnal a biztonsági őrrel! A csődbe ment cég innen 2500 km-re lévő vezetőségének álláspontja szerint ugyanis mi be sem léphetnénk a telepre.

2016. július 15. Péntek

Itt az Északi sarkkör fölött sok mindenre számít az ember. Ilyenek a hideg, a havazás, jeges tenger... és ez biztosan igaz is, csak épp nem a nyári időszakban. Az időjárás ilyenkor néha valóban hűvös, máskor azonban olyan meleg és napsütéses, mint amilyen Magyarországon. Ha odahaza azt mondja nekem valaki, hogy itt északon fürödni fogok és átúszok egy folyót, biz azt mondtam volna neki: rosszat álmodtál. Mégis megtörtént. Tegnap úgy döntöttünk, elmegyünk és megnézzük közelebbről a környék nevezetességét a Pingót. Pingóból több is van a környéken, ezek amolyan nagyon furcsa hegyek. Nem gyűrődés, nem vetődés és nem is vulkanikus tevékenység hatására jöttek létre, hanem egy a földfelszín alatt lévő jég lencse növekszik évről évre, és növeszti a Pingókat egyre magasabbra. A Pingók persze egy idő után összeroskadnak, így a helyiek közül csak kevesen választják házuk helyéül, bármennyire is szép a kilátás odafentről.

Van a környéken két nagy Pingó, igazi hegyek, meredek oldalakkal és beszakadt, kráter alakú csúcsokkal. Már tavaly is nézegettük őket, igaz akkor még csak a reptérről. Mivel most van szabad időnk, úgy gondoltuk, teszünk egy nagy túrát és megnézzük őket közelebbről. A helyiek azt mondták, a Pingók körül víz van, olyanok, mint egy sziget és csak úszva lehet megközelíteni. Kedves helyi ismerősünk elvitt bennünket egy darabon autóval, onnan kezdve egy kvad nyomát igyekeztünk követni, előbb az alacsony bozótosban, majd a tó partján. Itt a kvad kicsit olyan, mint otthon a bicikli. Elképesztő napsütés és meleg volt, így azután a lányok spagetti pántos fölsőben, én pedig pólóingben és alsónadrágra vetkőzve túráztam. Már messziről láttunk egy híd szerűséget, amelyik valamerre vitt a szárazföldön. A probléma csak annyi volt, hogy ez a híd a tó túlfeléről indult. Sebaj, gondoltuk: megkerüljük a tavat. Ezek azonban nem tavak, hanem széles, tónak tűnő ám hosszan kacskaringózó lagúnák, melyek tengeri kijáráttal is rendelkeznek. Persze ezt akkor még nem tudtuk, és kedves ismerősünknek azon mondata, miszerint a híd csak úszva vagy csónakon elérhető, csak később kezdett felderengeni bennünk. Mi rendületlenül követtük a tó kacskaringós partját mely soha nem akart véget érni, és újabb majd újabb tó nyelveket tárt föl előttünk. Éreztük, hogy rossz irányba megyünk, és gondolhatjátok micsoda csalódás volt, amikor néhány órányi gyaloglás után újra a település széléhez értünk. Bizony kellett némi lelkielő, hogy innen újra visszamenjünk a kiindulási ponthoz. Újra próbálkoztunk, ezúttal a tavat az ellenkező irányból megkerülve. Itt már csak egy darabig követtük a vízpartot, később torony iránt indulva átvágtunk a szúrós és általában combig érő aljnövényzeten. Küzdelmünk meghozta az eredményét, elértük a hidat, ami tulajdonképpen egy hosszú, a rekettyés fölé épített járda volt. Ez egy kicsit kiszélesedő pihenő és kilátó pontban végződött.

Elcsigázottak voltunk, és már-már elfogadtuk, itt az út vége. A Pingót ugyanis valóban lagúnának vették örül, és bárhogya követtem a szememmel a lagúnák közötti sávokat, úgy tűnt, nem lehet átkelni rajtuk sehol. Lehevertünk a sík deszkázaton és gyanítom, egy kicsit mindenki el is szundított a ragyogó napsütésben. Alvásunkat itt nemcsak a hemzsegő szúnyogok akadályozták, hanem már a fájdalmas csípésű bögyök is. A szúnyogok mennyisége egyébként minden képzeletet felülmúl, és sajnos minket még szeretnek is. Ez a kis pihenő adott annyi lelki erőt, hogy úgy döntsek, megnézem az egyik átkelőt. Kapacitáltam ugyan Csengét is, akit a fürdés vonzott volna leginkább, de olyan sok rosszat hallottunk már az itteni „DEAD WATER”-ről, hogy mégsem fűlött hozzá a foga. A szúrós aljnövényzet után egy kis árterület, majd maga az átkelő következett. Természetesen meztelenre vetkőzve lehetett próbát tenni a kb. 40 méter széles és gyenge sodrású szűkületen való átkeléssel, amiről kiderül, hogy az első két méter mély iszapossága után viszonylag egyenletes talajú és a víz is csak kicsivel ér mellmagasság fölé. A többiek, a kilátó pontról figyelték a próbálkozásomat és az én sikerem az ő kedvüket is meghozta. Végül mindannyian átkeltünk a bennünket a Pingótól elválasztó lagúnán, fejünk fölött egyensúlyozva a cipőket, ruhákat.

Ezek után a néhol cuppogós ártér és az igazán meredek hegyoldal már nem jelentett akadályt. Rövidesen fenn álltunk a Pingó fő csúcsán. A kráterszerű képződményben óvatosan kerestünk további üregeket, de egy-két repedésen túl másztunk nem találtunk. Gyönyörködtünk a pazar kilátásban, a másik Pingó valamint a lagúnák látványában, és kicsit összeszoruló szívvel ismét megállapítottuk mennyire tökéletes vitorlázó idő vancsak végre vízre kerülne a hajónk!

A végére egy apró jó tanács: Ha valaki lagúnán kel át, számíton rá, hogy az árapály ott is érvényesül. Mi nem gondoltunk erre, és meglepett, amikor a visszafelé utunkon már egy a dagálytól áramló folyó fogadott, rohamosan emelkedő vízszinttel.